

MICHAL HRAZDÍRA:

Black Ice je rychlost i poetika

Kdy a jak jsi se sportem začínal? Jaké sporty jsi kromě cyklistiky dělal?

Když jsem byl malý, strašně jsem chtěl hrát hokej. Ale nějak jsem prošvihnul nábor, takže jsem chvíli u nás doma hrál fotbal a zhruba v deseti letech jsem začal jezdit na kole, kterému jsem se věnoval až donedávna. V rámci zimní přípravy jsem například hrál hokej, běhal na lyžích apod.

Jakého svého dosavadního sportovního úspěchu si nejvíc ceníš?

Samozřejmě asi nejvíc si cením osmého místa z MS v Hamiltonu a účasti na Olympiádě v Aténách. Několik titulů mistra republiky určitě také potěší a nějaké úspěchy jsem měl i v etapových závodech. Hodně si cením té spousty zážitků, které jsem s cyklistikou zažil.

V jaké chvíli jsi skončil s cyklistikou? Myslíš, že jsi ještě mohl dosáhnout výš? Proč k tomu vlastně došlo?

Dá se říct, že jsem paradoxně skončil, zrovna když jsem přicházel do nejlepšího věku pro cyklistiku. Jestli jsem mohl dosáhnout výš? Myslím, že ano. Ale bohužel ne v podmínkách, za jakých funguje cyklistika v Česku. Se svým svazem jsem řešil obdobné problémy, jako má Martina Sáblíková, čili nedostatečné finanční zajištění, nezavěšenost funkcionářů atd. Jenže na rozdíl od Martiny už nejsem ve věku, kdy sport můžu dělat jen víceméně z touhy po vítězství a pro radost, což se dá ve věku kolem dvaceti. Ale když člověku táhne ke třicítce, tak už musí myslet na rodinu a její zázemí.

Přešel jsi na zcela jiný sport, na inline bruslení. Takže na bruslích jsi úplně nováček? Budeš se i nadále věnovat cyklistice, nebo tu úplně opouštíš?

Na bruslích jsem úplně nováček, ale jen na těch inlajnových. Co se týče zimního bruslení, tak to mám v malíku, protože lední hokej patří do zimní přípravy většiny cyklistů u nás. Byla to jedna z těch zábavnějších částí zimní přípravy, na kterou jsme se opravdu vždy těšili. Chodil jsem hrávat dvakrát týdně

každou zimu po dobu asi patnácti let. Takže bruslení mi problém opravdu nedělá. Ale jak všichni jistě víte, inlajny jsou něco trochu jiného a má první vyjízdka na konci loňského března pro mě byla opravdu velkým zážitkem. Co se týče cyklistiky, tak jsem na ni určitě nezanevřel. Jednak ji náš sportovní klub má v „popisu práce“ a také se na mě obrátilo pár cyklistů, kterým pomáhám s tréninkovými plány.

„Jestli jsem mohl dosáhnout výš? Myslím, že ano. Ale bohužel ne v podmínkách, za jakých funguje cyklistika v Česku.“

A co třeba rychlobruslení na ledě?

Rychlobruslení na ledě se věnovat nehodlám, i když někteří jezdci našeho týmu na ledě jezdí. Inline závody se od ledního rychlobruslení podstatně liší především v tom, že závody jsou hromadné, divácky mnohem atraktivnější a může se ukázat i taktika a síla týmu. Není to jen souboj s časem. Mám na mysli samozřejmě long track. Je to vlastně paradox, že lední rychlobruslení je olympijským sportem, zatímco inlajny nikoliv. Věřím, že jejich popularita poroste a tento stav se časem obrátí. Dalším faktorem, který mluví pro inlajny, je jejich větší dostupnost. Asfaltových či betonových ploch je přece jen více než hladkého ledu.

Jaká byla Tvá první sezóna v inline?

Byla velmi zajímavá, protože jsem před tím zkušenosti s inline bruslením žádné neměl. Své první závody, někdy v dubnu v Bratislavě, jsem absolvoval na fitnessových bruslích a hned po startu jsem byl velmi překvapen rychlostí, jakou se jezdí. Při tomto prvním závodě jsem na jedenácti kilometrech za Tomášem Ptáčníkem ztratil asi šest minut. O něco později už jsem dostal závodní brusle Roxa a začal pilovat techniku, takže se to začalo pomalu zlepšovat. A ke konci sezóny jsem už na Lifeinline dojížděl

Michal Hrazdírka (1977) pochází ze slavné cyklistické rodiny. Stal se úspěšným reprezentantem v silniční cyklistice a čtyřnásobným mistrem ČR v časovce. Osmým místem na Mistrovství světa 2003 v Kanadě dosáhl nejlepšího umístění českého cyklisty v historii této disciplíny a současně vybojoval startovní číslo do olympijského závodu. Česká republika mohla díky tomu do olympijské časovky v Aténách postavit dva jezdce. Důvěru Českého svazu cyklistiky však dostal až za dalších 9 měsíců, když obhájil titul šampióna ČR v této disciplíně. V Athénách 2004 byl opět nejlepší z našich, obsadil 14. místo. Na vrcholu kariéry, už ve 28 letech, poměrně překvapivě ze závodní cyklistiky odešel.

Od roku 2005 se naplno věnuje rodinné stavební firmě a ve volném čase závodnímu inline bruslení. Založil vlastní sportovní klub Black Ice, ve kterém chce především poskytovat kvalitní zázemí mladým talentovaným jezdčům a uplatnit svoje bohaté zkušenosti. V rámci města Brna usiluje o vytvoření takových podmínek, které by daly větší možnosti všem zájemcům o tento sport a současně i šanci pro výchovu bruslařských talentů. I nadále se chce věnovat cyklistice, a protože je hladký asfalt nezbytnou podmínkou pro oba tyto sporty, nazval svůj klub Black Ice.

někde kolem dvanáctého místa se ztrátou něco kolem dvou minut na dvaceti kilometrech. Inline bruslení mě moc chytlo i atmosféra závodů, a to i přesto, že se z pracovních důvodů k tréninku dostanu tak jednou týdně. Naštěstí jsem mohl kondici čerpat z nedávno ukončené cyklistické kariéry. Ale u inline není fyzická všechno, je potřeba naučit se hlavně techniku. Absolvoval jsem zhruba deset závodů. Z toho tři menší vyhrál, jednou byl druhý a na Lifeinline jsem se ve čtyřech závodech pohyboval od osmého do patnáctého místa.

Jaké jsou Tvoje současné osobní sportovní ambice a cíle?

Ty už bohužel musely jít trochu stranou kvůli stavební firmě, kterou mám, víceméně dělám sport pouze a jen pro radost bez větších ambicí, já už si své odzavodil. Ambice vkládám spíše do členů svého týmu Black Ice.

„Co se týká mých osobních plánů, tak spočívají jen v tom, abych všem závodníkům mého týmu vytvořil kvalitní zázemí.“

Založil jsi inline klub. Co Tě k tomu vedlo?

Klub Black Ice byl založen už v roce 2005 a plány má jak jinak než velké. Chtěli bychom být nejvýraznějším týmem na domácí scéně, čemuž odpovídá i složení týmu. Oslovil jsem celou řadu kvalitních závodníků z celé republiky a většinu z nich jsem pro tuto myšlenku získal. Budeme usilovat o co nejlepší výsledky v Lifeinline tour i v jeho jednotlivých závodech, na Mistrovství ČR v maratonu a v dalších českých závodech. Máme v plánu i některé zahraniční závody a velkou výzvou pro nás bude závod 24 hodin v Le Mans, kde zřejmě spojíme síly s dalšími jezdci, kteří už s tímto závodem mají zkušenosti.

A jaké máš s klubem plány?

Co se týká mých osobních plánů, tak spočívají jen v tom, abych všem závodníkům mého týmu vytvořil kvalitní zázemí, poradil se zlepšením fyzické kondice a sám se inline bruslením příjemně bavil. Hlavní náplní mé práce je také shánění sponzorů pro tým, což není zrovna snadné. Několikaměsíční zimní úsilí snad nebylo marné a poděkování si zaslouží především značka ROXA, která nás vybaví závodními bruslemi. Podařilo se mi tak zajistit dostatečné množství špičkových závodních koleček Labeda a funkční prádlo pro naše jezdce dodává značka Canard. Vážíme si také podpory informačního portálu Belnline.cz a seriálu LifeInLine, a vůbec všech, kteří se na chodu týmu podílejí.

Tihle všichni mají zásluhu na tom, že se budeme také snažit inline bruslení více zpřístupnit malým dětem a vlastně začít tvořit větší členskou základnu pro tento sport.

Jakým způsobem se budete na novou sezónu připravovat? Každý sám, nebo týmově?

Určitě bude příprava plně v kompetenci jednotlivých závodníků, protože samozřejmě je každý z nich z jiného koutu republiky a společná příprava by byla dost složitá a finančně náročná. Určitě se ale budu snažit udělat nějaké společné soustředění, hlavně kvůli stmelení týmu.

Co mají bruslení a cyklistika společného a v čem se liší? Jsou poměry v bruslení lepší než v cyklistice?

Rozdíl je značný, a to v tom, že bruslení je především o technice, kdežto cyklistika o výkonu. Myslím si, že bruslař s kvalitní

vypilovanou technikou, správnou taktikou, ale slabší kondicí, může porážet závodníky s vyšší výkonností, ale naopak slabší technikou a taktikou. Což neplatí u silniční cyklistiky. Co se týče zázemí týmu, tak těžko srovnávat rozbíhající se inline závody u nás se zázemím profesionálních cyklistických týmů a závodů. Co se však týče cyklistických závodů pořádaných u nás, nejednou pořadatel by mohl závidět technické zázemí a zajištění, jakého dosahuje seriál Nestlé LifeInLine. Co se týče atmosféry, myslím, že bruslení je velmi atraktivní sport pro diváky, protože není nijak časově náročný a jezdí se na kratších okruzích, takže diváci mají pořádek přehled, co se děje. Mně osobně se atmosféra inline závodů u nás velmi líbí. Sejde se zde spousta přátelských lidí, se kterými si má člověk vždy o čem popovídat. Možná by stálo za to, v místech kde je to možné, občas zařadit velmi atraktivní závody, např. vylučovací nebo bodovací.

Máš v úmyslu se s klubem věnovat jen závodění, nebo bude prostor i pro nevrcholový sport? Neuvažuješ například o pořádání akcí nebo vytvoření nějakého zázemí a lepších podmínek u vás v Brně?

Rád bych s týmem pracoval v tom stylu, aby do budoucna vychovával kvalitní inlajnové závodníky, kteří by měli šanci uspět na mezinárodních závodech, MS Evropy či MS světa. Jsme samozřejmě otevřeni i podpoře běžné „nezávodní“ populace. V současné době jednáme s několika brněnskými městskými částmi o vybudování podobného inlajnového areálu, jako mají v Praze či na Kladně. Máme v plánu také pár akcí. Například druhý ročník Inline Day v areálu nákupního centra Avion Brno, který se letos uskuteční 17. června. A přemýšlíme i o dalších akcích.

Text: Radek Dojiva
Foto: archiv Michala Hrazdíry

inzerce